

Той искарва една дама; азъ я вземамъ съ царь.¹⁾

— А! казва Петко нажаленъ — ти вземашъ царицата!

И прѣзъ нѣколко игри лицето му оставаше смутено. Той е важень, сѣкашъ наистина е изгубилъ нѣщо много важно. И неговото въображение, прѣтрупано вече отъ всичко, което слуша да се говори, въ несъзвнательно възхищение отъ своя изобрѣтателенъ вѣкъ, въ тази минута навѣрно сравнява добритѣ и лошитѣ дѣянія, защото ми казва, слѣдъ малко мѣлчание.

— Не е хубаво нѣщо войната!

— О не!

И прѣзъ тази битка съ карти, като съзерцавамъ сина си, азъ си прѣставлявамъ прѣвръщането на неговитѣ малки, живи ржци въ коравитѣ войнишки ржци — на това наивно и трайно сѫщество, което, може би, ще подпомогне сѫдбата на своята родина.

Погълната отъ тѣзи мисли, азъ не виждамъ, че губя и че ще бѫда бита срамно.

Моятъ противникъ, знающъ обаче цѣната на побѣдата, е цѣлъ наскъренъ, като вижда, че не може съ нищо да ми помогне. И все пакъ той тѣрси нѣкоя надежда.

— Ти, майко, нали имашъ още единъ царь ти пакъ можешъ да надвишь.

Ние хвѣрляме послѣднитѣ си карти.

Наистина остава ми единъ царь — купа, той трѣбаше да ме спаси! Уви! Петко ми го взема съ единъ асъ, и се свѣршва.... Азъ седа засмѣна, побѣдена, прѣдъ моя синъ.

— Браво, миличекъ, ти надви.

Но той — съ разтреперена брадичка, както става у дѣцата готови да заплачатъ — продумва:

— Това не е право, защо да надвия азъ, когато ти си по-силна?

И съ една цѣлувка, за да сmegчя малко горчевината на моя отговоръ, който, обаче, не трѣбва да бѫде разбранъ отъ него, азъ му казахъ тѣжно:

— Защото си по-изкусенъ отъ мене!

Нашиятѣ картини.

(Разяснения)

Картини въ текста.

Солучильтъ. Картина отъ Ф. Руссо, френски художникъ, рисуваща прѣдимно сцени изъ живота на животните. Съ голѣма живост е представена гордостта на ловджийското куче, което е уловило ранения отъ господаря му заекъ и сега го поднася прѣдъ стѣплитѣ на послѣдния.

Балканската война.

На почивка слѣдъ прѣвземането на Лозенградъ. Тая картина, рисувана отъ нѣкой чуждестраненъ кореспондентъ-художникъ, който навѣрно е ималъ възможностъ да види българската армия въ походъ, ни прѣдава една мила сцена изъ труда, но по нѣкога веселъ войнишки животъ. Докато офицеритѣ водятъ разговоръ и нареджатъ това онова, група войници утолятъ жаждата съ сочна любеница. Личи си, че войниците сѫтъ сж весело настроени.

„Българитѣ идатъ!“ Прѣвземането на Лозенградъ всели ужасна паника въ редоветѣ на турската армия, която бѣше прѣдназначена да пази тоя градъ и даде отпоръ на

българската армия. Множество турски войници, ужасени отъ мисълта, че ще бѫдатъ пленени отъ българитѣ, прѣсрѣщаха треноветѣ, насочваха пушки срѣщу машинистите за да спратъ и ги взематъ — да избѣгатъ къмъ Цариградъ. Паниката е била безподобна, както я рисуватъ чуждестранните кореспонденти, които сѫ придвижвали турската армия.

Батерейта на мрѣтвите. Като истинска случка се разправя, че при ожесточенитѣ боеве при Люле-Бургазъ българската войска се е натъкнала на турска батерия около която и по ордията на която имало само мрѣти български и турски трупове. Единъ боягъ знае каква безподобна кръвава драма се е разиграла около тая батарея, наречена много справедливо „Батареята на мрѣтвите.“

Отстѣплението на турската армия слѣдъ боя при Люле-Бургазъ. Картина отъ англ. художникъ Х. В. Коеркоектъ.

Въ една телеграма специалния кореспондентъ на „Таймсъ“ пише: „Страшни нѣща се случиха на фронта на 12-а турска дивизия. Тукъ турцитѣ бѣха заели единъ почти нескончаемъ гребенъ. Турската артилерия обстрѣльваше на срѣща отъ тия височини, когато една дивизия се спущаше по долината къмъ Люле-бургазъ. Дружина подиръ дружина прѣвалаха прѣзъ рида, за да изгълнатъ проходитѣ, които се обстрѣлаваха отъ българските шрапнели и пушечнъ огньъ. Турските бригади се дѣржаха достойно, но българските батареи откриха редоветѣ имъ и захванаха да ги поздравяватъ съ шрапнели. Тѣ отблъскаха, обаче, всички опитъ на българската пѣхота да отнеме позициите имъ. Но колкото упорити и да бѣха, турцитѣ се разколебаха... Въ единъ и половина слѣдъ обѣдъ Тургутъ паша оттегли

¹⁾ Попѣтъ въ картитѣ за игра.